

9.10.2024 21. helluntain jälkeisen viikon keskiviikko

Päivän epistola

”Hän on myös ruumiin pää, ja ruumis on seurakunta. Hän on alku. Hän nousi esikoisena kuolleista, jotta hän olisi kaikessa ensimmäinen. Jumala näki hyväksi antaa kaiken täyteen asua hänessä sekä hänen välityksellään tehdä sovinnon ja hänen ristinsä verellä vahvistaa rauhan kaiken kanssa, mitä on maan päällä ja taivaissa. Tekin olitte ennen Jumalasta vieraantuneita ja häntä kohtaan vihamielisiä, kun elitte pahojen tekojenne vallassa. Mutta nyt hän on tehnyt teidän kanssanne sovinnon, kun Kristus omassa ruumiissaan kärsi kuoleman asettaakseen teidät pyhinä, nuhteettomina ja moitteettomina Jumalan eteen. Teidän on vain pysyttävä lujina uskon perustalla, horjahtamatta pois siitä toivosta, jonka teidän kuulemanne evankeliumi antaa. Tämä evankeliumi on julistettu kaikille luoduille taivaan alla, ja minusta, Paavalista, on tullut sen palvelija.” (Kol. 1: 18 – 23)

Kirkon todellinen johtaja on Kristus. Paavalin varmasti itsensä kirjoittamissa kirjeissä käsitellään seurakuntaa Kristuksen ruumiina (1. Kor. 6: 15; 10: 16 – 17; 12: 12 – 27; Room. 12: 4 – 5). Mutta Kristus tämän ruumiin päänä on jatkoa Paavalin ajattelulle seurakunnasta Kristuksen ruumiina (Ef. 1: 23; 4: 15 – 16; 5: 23).

”Hän on alku” johdattaa meidät useaan kohtaan ajassa. Ensimmäkin Hän on aluton, sillä Hän on aina ollut olemassa (Kol. 1: 15), sitten hän on olemassa olevan alku, sillä ”Hänen välityksellään luotiin kaikki” (Kol. 1: 16), lisäksi ”Hän nousi esikoisena”. Näin Hän on myös seurakunnan pää.

”Jumala näki hyväksi antaa kaiken täyteen asua hänessä.” (kts. 1. Kor. 8: 6) Todennäköisin tulkinta on, että Hänessä oli kaikki Jumalan täyteys (vrt. Kol. 2: 9). Kristuksen välityksellä on tehty sovinto ja hänen verensä vahvistaa rauhan.

Sitten Paavali kuvaa tilannetta, mikä Kolossassa vallitsi ennen evankeliumin julistamista. Ihmiset elivät ”pahojen tekojen vallassa” ollen vihamielisiä Jumalalle. Mutta ”Kristus omassa ruumiissaan kärsi kuoleman asettaakseen teidät pyhinä, nuhteettomina ja moitteettomina Jumalan eteen.” Paavali korostaa Kristuksen ruumista pelastuksen välikappaleena. Nähtävästi tämä korostaminen tapahtuu, että hän voi kumota joitakin kolossalaisten keskuudessa olevia vääriä ajatuksia ja opetuksia (kts. Kol. 2: 18, 21, 23). Sovinto on tehty Kristuksen kuoleman kautta (Room. 5: 10).

”Siitä toivosta, jonka evankeliumi antaa.” Tässä kirjoittaja jo toistaa itseään (Kol. 1: 5 – 6).

Evankeliumi (ilosanoma) ja toivo tarkoittavat tässä kirjeessä samaa asiaa. Tämä evankeliumi on tarkoitettu kaikille luoduille, ei vain jollekin valikoidulle ryhmälle.

Päivän evankeliumi

”Eräänä päivänä Jeesus astui opetuslastensa kanssa veneeseen ja sanoi heille: ”Nyt lähdemme vastarannalle.” He lähtivät vesille. Matkalla Jeesus nukahti. Mutta järvelle syöksyi myrskytuuli, ja veneeseen tuli vettä niin että he olivat vaarassa Silloin opetuslapset herättivät Jeesuksen ja sanoivat: ”Opettaja, opettaja, me hukumme!” Jeesus nousi ja nuhteli tuulta ja järven aaltoja, Ne asettuivat ja tuli tyven. ”Missä teidän uskonne on?” kysyi Jeesus. Opetuslapset joutuivat pelon valtaan ja sanoivat hämmästyneinä toisilleen: ”Mikä mies tämä oikein on? Hän käskee jopa tuulta ja vettä, ja ne tottelevat häntä.” (Luuk. 8: 22 – 25)

Sama kertomus on Matteuksella (Matt. 8: 23 – 27) ja Markuksella (Mark. 4: 35 – 41).

Jeesus antaa opetuslapsilleen ohjeen lähteä vastarannalle, siis pakanoiden alueelle. Vanhassa testamentissa veden myrskyt edustavat kaaosta. Luomisessa Jumala voittaa kaaoksen (Ps. 29: 3 – 4). Israelilaisten pakomatalla Egyptistä Jumala voitti Punaisen meren voimat (Ps. 106: 9). Jumala pelastaa uskolliset, kun he ovat myrskyävällä merellä (Ps. 107: 23 – 32). Myrskyn voima on hautaamassa alleen opetuslapset.

Kertomuksessa opetuslasten usko joutuu koetukselle. Usko ja epäusko ovat esillä samanaikaisesti. Jeesuksen herättäminen osoittaa jonkinlaista uskoa, mutta opetuslasten epäusko tulee toteamuksessa: ”Opettaja, me hukumme.”

Jeesus ”nuhteli” myrskyä. Tämä on tekninen sana, jolla Jeesus aikaisemmin karkoitti pahan hengen (Luuk. 4: 35). Nyt tuuli tyyntyi. Jeesus pelasti opetuslapsensa kuten Psalmien ylistämä Jumala. Jeesus kysyi: ”Missä teidän uskonne on?” Luukas yhdistää tässä kaksi asiaa: uskon ja pelastuksen.

Lopputuloksena on opetuslasten hämmästys. He kysyvät: ”Mikä mies tämä on?” Näin Luukas todistaa Jeesuksesta. Samalla hän kysyy meiltä, onko meillä tarpeeksi uskoa tulevaisuudessa?